

træffe, kunde vi jo meget vel have taget Forslaget uden denne supplerende Bevilgning i dette Øjeblik; man kunde have taget det som en à conto-Udredning af Militærudgifterne, saaledes at de nødvendige Befæstningsanlæg paa Landsiden var blevne vedtagne i en nærmere Fremtid.

Der er af de Frikonservative udenfor Betænkningen stillet et Ændringsforslag, der tager Sigte paa at ændre de Udtryk i Lovforslagets § 3, jeg omtalte ved Sagens første Behandling, og som gaa ud paa, at Befæstningen senest skal nedlægges inden 31. Marts 1922. Hvis dette Ændringsforslag vedtages, ville de Anker, jeg rettede mod Paragraffen, falde bort. Dog vil ikke Hovedanken mod den blive afhjulpen ved dette Ændringsforslag. Det er imidlertid en Forbedring af den nuværende Ordlyd, og for det Tilfælde, at vort Forslag ikke skulde finde tilbørlig Tilslutning, vil jeg derfor subsidiært tilraade mine Meningsfæller at stemme for det nævnte Ændringsforslag. Af mine Udtalelser fremgaar det imidlertid, at vi, selv om dette vedtages, ikke kunne være tilfredse med Paragraffen i dens Helhed, og derfor vil jeg tilraade mine Meningsfæller at stemme mod Paragraffen ved den endelige Afstemning.

Reedtz-Thott: Naar min ærede Meningsfælle (Frijs) og jeg have stillet dette Ændringsforslag udenfor Betænkningen, er det, fordi vi have ment dermed at tydeliggøre, hvad Meningen er med § 3. Vor Opfattelse om det rigtige i, at Københavns Landbefæstning bevares, er jo udviklet tidligere af det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs) under denne Sags 1ste Behandling, og deraf fremgaar det, at vi mene, at man med Nødvendighed maa komme til inden 1922 at tage en anden Bestemmelse end at nedlægge den. Jeg skal altsaa ikke gaa ind paa Realiteten i Paragraffen, men her kun holde mig til Ændringen, der gaar ud paa, at Landbefæstningen nedlægges 1922, medmindre noget andet vedtages ved en Beslutning af den samlede Lovgivningsmagt. Om dette tror jeg, at der ved 1ste Behandling var fuld Enighed, og jeg mener ogsaa, at dette var den højtærede Ministers Mening; det fremgaar klart af en Udtalelse fra ham i Landstingstidende Pag. 161. Jeg haaber derfor, at han ikke vil modsætte sig en saadan Rettelse, som vi maa anse for nødvendig, for at den virkelige Forstaaelse af denne Bestemmelse kan komme frem. Jeg anbefaler dette Forslag.

Ordføreren (Jørgen Pedersen): Ja, det kunde maaske gøres til Genstand for Tvivl, om jeg som Ordfører har nogen Bemyndigelse til at udtale mig om disse Forslag. Men da jeg blev valgt til Ordfører og gjorde opmærksom paa, at det var noget udenfor de almindelige Regler, blev der sagt: De kan jo være Ordfører for Sagen, og som saadan vil jeg da sige om det Forslag, der er stillet fra Højres Side, at ingen, som har mindste Forstaaelse af Situationen, som den er, kan i noget Øjeblik være i Tvivl om, at Vedtagelsen af dette Forslag betyder ikke, at man faar de $3\frac{1}{2}$ Million til at udbedre Københavns Landbefæstning med; hvis det fastholdes af dette Ting og fastholdes stadig, betyder det kun, at vi slet ingen Ting faa. Det er vi jo allesammen klare over, og derfor tror jeg, det vil være rigtigt at frafalde dette Forslag, hvis man ønsker Sagen ført igennem. Thi vel er Forholdet ikke det, at det halve altid er bedre end det hele; men det er dog en temmelig gyldig Regel, at noget er bedre end intet, og det, vi staa overfor i dette Øjeblik, er ikke blot „noget“, mange ville kalde det „meget“, og det skal man dog betænke sig paa at lade falde. Jeg vil altsaa meget indstændigt fraraade at stemme for dette Forslag; det hjælper ikke Sagen igennem.

Om det andet Forslag vil jeg sige personlig, da det forekommer mig fuldkommen berettiget, at der ved første Behandling var rejst Tvivl om Begyndelsen af § 3, saaledes som den nu er affattet. Der er blevet sagt af den højtærede Forsvarsminister, at Meningen er den, hvad der ganske vist ikke staa tydelig udtrykt i Paragraffen, at Befæstningen skal ligge til 1922, og naar det blev udtalt af Ministeren, og Loven blev vedtagen under denne Forudsætning, maatte det formentlig være tilstrækkeligt. Men det er jo ikke alle, der anerkende dette for tilstrækkeligt. Derfor forekommer det mig, at en saadan Anledning, som denne Uklarhed kunde give til senere vidtløftige Forhandlinger og mange Udtalelser, skal man afskære, naar man kan gøre det paa en saa simpel Maade som denne. Hvad selve Formen for den foreslaaede Rettelse angaar, har den den ubestridelige Fordel, at den indeholder den meget omtalte Overenskomsts Ordlyd, en Overenskomst, som man ikke bør gøre Forsøg paa at komme udenom. I den hedder det nemlig — efter at der er sagt, at Forudsætningen for denne Overenskomst er, at hver bevarer sin Overbevisning om Københavns Landbefæst-